

HARLEQUIN®

006
SEPTEMBER

Kingitused

Chantelle Sharw

PRANTSLASE
ABIELUNÕUE

Esimene peatükk

Zacharie Deverell astus pika sammuga mööda haiglakoridori, peatus hetkeks, luges uksele kirjutatud nime ning astus seejärel osakonda ja suundus otseteed laua taga istuva õe poole.

„Ma tulin Freya Addisoni vaatama. Kuulsin, et ta toodi eile haiglasse,” lisas ta ja vaikne kannatamatusenoot tema hääles rõhutas veelgi tema aktsenti. Õde vahtis talle ammuli-sui otsa, aga Zac oli jõllitamisega harjunud. Naised olid teda vahtinud sestpeale, kui ta teismeliseikka jõudis, ning kolmekümne viiesena oli ta tänu oma vapustavale välimu-sele ning temast õhkuvale rikkuse- ja võimukuseaurale pi-devas tähelepanu keskpunktis.

Kui tal tahtmist oli, vastas ta flirtivale pilgule oma ja-lustrabava naeratusega, aga täna mõlkusid tal meeles hoo-pis muud asjad. Ta nentis süngelt, et viibib siin vaid ühel põhjusel ja mida varem ta Freyat näeb ja talle ütleb, mida ta naise viimasest tembust arvab, seda parem.

„Ee... preili Addison...” Õde, kes oli tema ees seisva meeter üheksakümnese, kulmu kortsutava ja üht ingelliku välimusega lapsukest süles hoidva prantslase tõttu täiesti pea kaotanud, lappas laual olevat paberivirna. „Oh, jah, mööda koridori edasi, kolmas uks vasakult – aga praegu ei saa tema juurde minna, arst on praegu seal. Palun, kas te ootaksite hetke, härra...?”

Prantslane astus juba piki koridori edasi ning õde tõu-sis laua tagant püsti ja tormas talle järele.

„Deverell,” pomises mees jahedalt, sammu aeglusta-mata. „Mu nimi on Zac Deverell ja mul on väga vaja preili Addisoni otsekohe näha.”

Freya istus haiglavoodis ja silmitses mornilt oma sidemes kätt. Viimased kakskümmend neli tundi olid olnud lihtsalt põrgulikud ja ta lootis, et ärkab iga hetk üles ja avastab, et see kõik oli vaid halb uni. Aga väljaväänatud randme tui-kamine ja kohutav peavalu olid tunnistuseks hoost, mil-lega tema auto oli ramminud lõunarannikut raputavas tormis murdunud puutüve.

Freya oli olnud teel koju jahiklubist, kus ta töötas administraatorina, ning tänu taevale ei olnud ta jõudnud enne õnnetust oma väikest tütart lasteaiast veel ära tuua. Aimeega oli kõik korras ja temal endal vedas, et ta üldse ellu jäi, mõtles Freya end judistades. Autost oli aga järel vaid hunnik vanametalli ja see oli tema kasinate säästude juures parajaks põntsuks.

Kerge peapõrutuse tõttu oli ta ka ööseks haiglasse jäetud ja arst oli talle seletanud, et tema käe sidemed olid rebenenud ning tal tuleb paar nädalat kindlasti elastiksidet kanda. Kirjutanud talle välja kanged valuvaigistid, ütles arst, et ta võib nüüd koju minna, aga Freya muretses, kuidas ta jõuab Aimeed ja tema käru mööda pikka treppi nende pööningukorterisse tarida, kui tal on selleks vaid üks vaba käsi.

Freya muretses, et peab appi paluma oma vanaema, ja tema mõtted pöördusid naise juurde, kes oli ta üles kasvatanud, kui tema oma ema ta titena hülgas. Aga Joyce Addison oli vanemarolli asunud pigem kohusetundest kui kiindumusest. Freya lapsepõlvest puudus vanemlik armastus ning kui ta rasedaks jäi ja lapse isa ta seepeale kohe-maid maha jättis, oli ka vanaema selgesti öelnud, et ei ka-vatse ei Freyat ega ka tema last toetada.

Tõenäoliselt oli vanaema olnud maruvihane, kui haigla temaga eile ühendust võttis ja edastas Freya palve Aimee lasteaiast ära tuua. Freya oli peaaegu arvanud, et vanaema tuiskab otseteed haiglasse, põngerjas kättpidi järel, aga vanaemast polnud sõnagi kuulda ja see muutis Freyat üha ärevamaks. Ukse avanedes pööras ta ootusrikkalt pead ja teda tabas pettumussööst, kui palatisse astus õde.

„Kas olete mu vanaemast midagi kuulnud? Kas ta helistas? Ta valvab praegu mu tütart, aga tal seisab lähipäevil ees lennureis New Yorki.”

„Niipalju kui mina tean, pole teie vanaema ühendust võtnud, aga teie tütar on siinsamas, haiglas,” teatas õde lõbusalt. „Ta tuli koos onuga. Ma ütlen neile, et nad võivad sisse tulla.”

„*Onuga?*” Freya vahtis jahmunult õele otsa. Aimeel polnud ühtki *onu*.

„Jah, ma palusin härra Deverellil külastustoas oodata, kuni arst teie juures lõpetab, aga ma tean, et ta ootab kannatamatult teiega kohtumist,” lisas õde pisut kibedalt. Too prantslane võis küll olla seksikaim mees kogu plaanidel, aga tema sähvivate sinisilmade karmist pilgust oli selge, et kannatlikkus ei kuulunud tema tugevamate külgede hulka.

Õde kadus, enne kui Freya midagi rohkem küsida jõudis. Maailm on segi pööranud, otsustas ta, vedades väri-seva käega läbi juuste. Nimi Deverell tõi tema mälusopist esile näo minevikust, mida ta oli juba kaks aastat meeletlikult unustada üritanud, ning nime kuulmine tekitas tema kõhus kummalise krambitunde. Õde oli ilmselt eksinud. Aga kes oli see salapärane onu – kes praegu õigupoolst Aimee järele vaatas?

„Emme-emme!”

Freya kiikas oma lapse kurisevat naeru kuuldes ukse poole, tema pilk kinnitus Aimee ingellikule näole ja temast tulvas läbi segu armastusest ja kergendusest. Aga kohemaid libises tema pilk ka ülespoole ja kohtus sellesama mehe jahesiniste silmadega, kes oli tema unenägudes viimased kaks aastat kummitanud.

„Zac?” sosistas Freya uskumatult.

Zac Deverell, miljardärist ärimees, tuntud *playboy* ja ülemaailmselt eduka ettevõtte Deverell's juht, kellele allusid mitmed nimekad kaubamajad kogu maailmas, täitis oma kohaloluga äkitselt kogu palati. Mees oli veelgi võluvam kui ta mäletas, mõtles naine tuimalt, kui tema mõistus püüdis leppida jahmatava tõsiasjaga, et mees seisis tõepoolest tema voodi juures. Mees oli pikk, sale ja nägi tapvalt hea välja, jalas mustad teksad ja ülistiilne sviiter, mis rõhutas tema lihaselist rinda.

Nõrkust tundes sulges Freya silmad. Mõne sekundi vältel püsis tema silme ees mehe päevitunud, lihaseline rind, mille mustad karvad kulgesid sujuvalt tema lameda kõhuni. Mõned napid, uskumatud kuud oli ta nautinud vaba ligipääsu mehe kehale ja joovastunud tole sametise naha puudutusest oma sõrmeotste all, kui tema käsi libises söakalt üle mehe tugevate reite. Freya mäletas selgesti, mis tunne oli lebada mehe all, kehad teineteise vastu puutumas, käed jalad ühtepöimunud, nagu oleksid nad üks...

Vaikse ohkega hingas ta välja ja vahtis mehele otsa, märgates tema teravate põsesarnade ja nurgelise lõua mehelikku ilu ja ka seda, et üks salk süsimusti juukseid oli mehele laubale langenud. Mehe silmad olid sügavsinised nagu Vahemere suvetaevas – sama värvi nagu Aimee silmadki. See mõte tõi Freya hoobilt tagasi tõelisusse ning ta kortsutas kulmu, vaadates, kui rahulolevalt tema tütar mehe

süles istus. Sellest vaatepildist oli ta nii palju unistanud, aga isegi kõige meeletumates fantaasiates polnud ta oodanud, et näeb neid unistusi täitumas.

„Mida *sina* siin teed? Ja mis ajast sa Aimee onu oled?” Ehmatus oli temalt röövinud kogu tugevuse ja tema sügavaks meelehärmiks kõlas tema hääle haletsusväärselt jõuetuna.

Zac püüdis teda mõnda aega vaikides, mustad kulmud kortsus. „Mul oli lihtsam haiglatöötajatele öelda, et olen sugulane – või eelistanuks sa pigem selgitust, et olen mees, keda sa üritasid pettusega oma lapse isaks teha?” küsis mees meeldival toonil, mõistes, et igasugune ründav toon võiks hirmutada väikest tüdrukut tema süles.

Freya pahvatas kibedalt naerma. „See polnud mingi pettus, Zac – Aimee on sinu tütar.”

„Põrgutki ta on!” Eitus oli vaid vaikne sisin ja korraga aetas Zac Aimee voodile. Ta naeratas põngerjale julgustavalt, tehes kangelaslikke jõupingutusi, et oma kannatamatust tema eest varjata. See pole lapse süü, tuletas ta endale meelde. Tohutute sinisilmade ja halona pead ümbritsevate kuldsete lokkidega Aimee oli lihtsalt ingellik. Hoopis tema ema oli petis ja valevorst ning kui Freya poleks tundunud nii paganama habras, tundnuks Zac tõelist kiusatust teda pisut raputada – selle eest, et naine oli ta niisugusesse olukorda asetanud.

„Me rääkisime sellest kaks aastat tagasi, Freya, siis, kui sa hüppasid mulle peale uudisega, et ootad last. Minu vastus on ka täna täpselt sama nagu tookord,” ütles mees külmalt. „Sul võis õnnestuda veenda oma vanaema, et mina olen lapse isa, aga nii mina kui ka sina teame, et sa ei rääkinud tõtt – eks ole?”